

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

107. An attritio sufficiat ad justificationem in Sacramento ex solo motivo timoris, & non amoris? Et notatur, quod qui detestatur peccata ob ægritudinem, infamiam, nimiam paupertatem, prout à Deo ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

peccatum illud censeatur sufficienter retractatum, ut remittatur.

4. Nec obstat argumentum Patris Pallavicini, quod ex nostra sententia sequeretur quod ex vi Sacramenti nunquam peccata venialia remitterentur: nam respondeo cum Suar. *disp. 11. sect. 3. n. 18.* qui non putat ullum inconveniens, quod peccatum veniale; quando de illo fit confessio nunquam ita tollatur per absolutionem, quia fit jam prius expulsum per attritionem: satis enim putat, quod aliquando peccata venialia tollantur simul cum mortalibus in homine tantum attrito; nam hic effectus satis ostendit claves per se vim habere ad tollenda peccata venialia, quando dispositio penitentis per se sola non sufficit. Unde (inquit Suarius) accidentarium esse, quod in homine iusto supponatur ablata per condignam satisfactionem, atque absolutionem: id enim non tollit veritatem formæ. Aliam responsionem adducit Dicastillus, & latè Amicus *suprà num. 39.*

5. Dicendum est itaque, peccatum veniale remitti per actum attritionis: quin addunt Suarez, & Coninch sufficere, ut hæc attritio sit virtualis inclusa in aliquo opere bono; facto cum intentione impetrandi remissionem peccati venialis: quia talis intentio impetrandi à Deo veniam, includit virtuales displicentiam peccatorum. Fundamentum est, quia minor penitentia requiritur ad remissionem venialis, quàm mortalis; alioquin nullum foret discrimen inter veniale, & mortale: ergo si contritio est necessaria ad remissionem mortalis extra Sacramentum, minor penitentia sufficere ad remissionem venialis: ergo sufficit attritio etiam virtualis. Sed amicus in *Curs. Theol. tom. 8. disp. 6. sect. 3. n. 28. 29. & 30.* probat ad remissionem peccatorum venialium extra Sacramentum non sufficere attritionem virtuales, sed requiri attritionem formalem.

6. Observandum est tamen hæc, inter propositas sententias, mediam extare, scilicet non sufficere quamcumque attritionem, sed aliquam, illam scilicet, quæ oritur ex imperio charitatis, aut illam quæ talis fit, ut fervore suo adæquet gravitatem talis peccati venialis. Et hanc sententiam tenet Eminētissimus Lugo de *Penitent. disputat. 9. num. 29. cum seqq.* Sed ea, quæ in ejus favorem adducit Cardinalis, refellit Dicastillus, ubi *suprà num. 412. cum seqq.*

7. Sed an alia opera bona iusti distincta à contritione, dilectione Dei, & attritione sufficiant ad remissionem venialium?

8. Qui negant attritionem iusti sufficere ad remissionem venialium, potiori ratione negabunt, alia opera, quæ non tam expressam retractationem continent, posse id præstare; idè auctores relati pro parte negativa in præcedenti parte dubitationis, etiam in hac negant.

9. Verùm oppositam sententiam tuetur Dicastillus *n. 416.* qui citat Suarez, & cum eodem etiam sentit *n. 418.* quemlibet actum meritorium sufficere, dummodo ab operante referatur ad effectum obtinendi veniam peccati venialis: tunc enim ille actus sub ea intentione virtuales includit displicentiam venialis.

RESOL. CVII.

An attritio sufficiat ad justificationem in Sacramento ex solo motivo timoris, & non amoris? Et notatur, quod qui detestatur peccata ob aegritudi-

nem, insaniam, nimiam pauperitatem, prout à Deo infligi solent propter peccata, veram attritionem conciperet.

Et docetur, quod quando quis iterum confiteretur peccata jam confessa, non est obligatus ad novum actum doloris, vel attritionis.

Et quod dispositus ante confessionem cum dolore peccatorum non indiget renovatione doloris, quando actu confiteretur.

Et quid est sentiendum de illo, qui addit aliquod peccatum statim post absolutionem? Ex p. 11. tr. 8. & Misc. 8. Ref. 43.

§. 1. **N**egativam sententiam docet Pasqualig. in *Theol. mor. tom. 2. disp. 78. sect. 2. n. 6.* ubi ait enim: veram attritionem non posse provenire ex solo timore, sed debere provenire ex aliquo amore Dei. Probat. Attritio, ut sit vera attritio debet excludere voluntatem peccandi, ut definit Trident. *sess. 14. c. 4.* sed quando ex puro timore, & non ex amore Dei, non excludit; ergo. Minor probatur: voluntas peccandi non excluditur nisi per averfionem à peccato. Non potest autem quis averfionem à peccato, nisi aliquo pacto se convertat in Deum, & non potest se convertere nisi per amorem, ergo. Dices ex ibidem: id esse verum de amore, quando displicet sola pœna; non autem quando displicet etiam peccatum. Contra peccatum non displicet, nisi sub ratione mali, atque adeo solum ratione boni; ex cuius amore oritur displicentia. Ergo quando displicet ex solo timore pœna, displicet solum ex amore boni creati, quo privat pœna; ergo ex amore, qui non rectificat voluntatem, tunc solum rectificatur, quando se convertit in Deum. Confirmatur: si peccatum displiceret ratione pœna; damni, seu privationis visionis Beatæ, jam displiceret ratione amoris ultimi finis, atque adeo attritio oriretur ex amore Dei. Ita Pasqualig. qui pro hac sententia adducit Valent. Valq. quibus ego addo Patrem Sfort. Pallavicini, in *assert. Theol. lib. 7. c. 12. n. 144. cum seqq.* Nam ait ipse, videtur summe incongruum, ut cum Deus statuerit neque conferre habitum fidei adulto sine præcedenti actu fidei, neque spem sine præcedenti actu spei, velit tamen conferre charitatem sine præcedenti actu charitatis. Porro Trid. dicit, justificationem esse renovationem interioris hominis per voluntariam susceptionem gratiæ, & donorum, unde homo ex injusto fit justus, & ex inimico amicus; at non voluntatiæ fit amicus qui nullo modo amat. Et certè cum ad amicitiam requiratur, ut alteri afficiamur in ratione finis, cui non potest esse dispositus ad amicitiam divinam, qui nullum talem effectum habet erga Deum, sanè in peccato præcipua malitia, quam agnoscunt S. Thomas, & ceteri Scholastici, est averfio à Deo in ratione finis, cui sub qua ratione ipse est optimus, & magis meretur amorem quàm sub quacumque alia ratione, hoc est quatenus est bonus nobis; ergo peccatum non debuit deleri, nisi per oppositam conversionem ad eundem Deum, tãquam ad finem cui, ac proinde per actum amoris.

4. Confirmatur hæc ratio, quis enim putaret congruè dispositum ad impetrandam non solum veniam, sed amicitiam Principis ejus offensorem, qui sic peteret veniam, displicet mihi quod te offenderim, eo quod metuum à te puniri. Ceterum de tua displicentia, & de tua averfione gratia sui nullum affectum habeo? Porro sub hac forma se offerret Deo quicumque peccator in confessione, qui peniteret ex solo motivo metus.

3. Ideo Concilium Tridentinum docet quidem *sess. 14. c. 4. & can. 5.* Attritionem quæ disponit ad justifi-

Sup. hoc lo-
ge doctri-
Ref. de 16
qui allegat
(unt infra in
anno. 16-
mo & tem-
da § Norma
dom est ho-
juri Ref.

justificationem in Sacramento communiter concipi ex terrore pœnarum, sed nunquam dixit eam posse esse ex hoc tantum motivo. Imò cum afferat exemplum Nivitarum, à quibus improbable est impenitentiam esse justificationem sine ullo charitatis affectu, patet, Concilium loqui non tam de ipso affectu attritionis formali, quam de illo primo motivo per quod incipimus dissoni ad attritionem; in qua tamen aliud perfectius motivum includatur. Hæc Palavicinus qui postea *num. 150.* subdit, neque ex hac doctrina requirentem motivum amoris ad attritionem in Sacramento requisitam, redditur, aut difficilis aut valde incertus valor confessionum, quæ communiter sunt bona fide à Christianis. Id enim si sequeretur, potius à nostra sententia recederemus. Nil quippe nobis ad hæc compertum in istis questionibus, quam spectare ad generalem providentiam Dei Redemptoris, ut pharmaca ab eo infusa pro reparatione nostræ naturæ, profint communiter illis à quibus bona fide usurpantur, nec ullus qui damnatur possit obtinere probabilem ignorantiam, ratione cuius non adhibuerit media necessaria ad animæ sanitatem. Cæterum negamus prædictam sequelam, quis enim est qui seridè concipiens Deum, cuius nomine intelligimus ens summè bonum, & summè nobis beneficium, ad eumque confugiens, tanquam ad iustitiam, & misericordiam fontem, & paratam reconciliare sibi suos inimicos, eosque in filios adoptare, non excietur ad aliquem amorem ipsius, ac proinde ad aliquam displicentiam quod tantam bonitatem offenderit? At simul cum hoc affectu ille qui accedit ad confessionem detestatus peccata præterita, & futura ex nocentis quæ afferunt, ergo præfert amicitiam Dei omnibus oppositis tam præteritis, quam futuris. Ita ille, Cui adde Henricus *1.4.c.26. littera B.* cum Silvio *in 3. partem Divi Thomæ supplement. q. 5. art. 3. part. 7.* docet Leander eam solùm attritionem sufficere quæ includat etiam aliqualem, licet debilem dilectionem Dei super omnia.

4. Sed contrariam sententiam tenet Joannes Præpositus *in 3. part. Divi Thomæ quest. 76. art. 2. dub. 11. num. 71.* asserit enim attritionem sufficere quod aliquo modo respiciat eum quatenus potest infligere pœnas. Itaque sufficit ut attritio sit ex puro timore, idem docet Joseph Augustinus *in brevi notitia de Sacram. pœnit. n. 17.* Gaspar Hurtadus *de Pœnit. disput. 6. difficult. 5.* Hieronymus Llanas *in Exodo part. 2. cap. 2. §. 1. Abellus in medulla Theologia tom. 2. cap. 5. sect. 8. Ylambert. tom. 2. de Sacram. Pœnitent. disp. 1. 2. art. 1.* Unde ex Fagundez Pater Tamburinus *opus. de confess. cap. 1. §. 6. num. 56.* docet, actum attritionis esse huiusmodi; Pœnitent me de meis peccatis, quia per illa Deus me beatitudine privare potest, vel multis malis temporalibus vel æternis affligere, vel quia per illa anima mea coram Dei oculis deturbatur, & propono emendationem in futurum, & Amicus *in cur. Theolog. tom. 8. disp. 3. sect. 4. num. 63.* sic ait; Omnis contritio progignitur ex timore filiali erga Deum, non autem attritio, quæ esse potest ex timore servili.

5. Et quidem nominatim contra Sylvium, ubi supra, Inlurgit Eminentissimus Cardinalis Lugo *de Sacram. pœnit. disput. 5. sect. 9. num. 133.* ubi sic ait; Tota ergo difficultas huius rei est in distinguenda attritione à contritione perfecta, quidam enim eam distinguunt per minorem intentionem vel durationem; alij per acceptationem divinam; alij ex eo, quod idem actus prout informatur à gratia sit attritio, quæ omnia benè impugnat Suarez ubi supra, qui cum communi Theologorum docet distingui hos duos actus penes ordinem ad motiva diversarum

nam contritio est dolor de peccatis propter Deum summè dilectum; attritio verò est dolor propter alia motiva, quod ex prædictis facile constat.

6. Sed quæ sunt hæc motiva attritionis, communiter reducuntur ad duo capita, scilicet ad metum gehennæ, & pœnarum, & ad turpitudinem peccati; Nam hæc duo expressit Tridentinum ubi supra, agens de motivo propter quod communiter concipitur attritio. Et quidem omnia motiva facile ad hæc duo possunt reduci: Nam desiderium beatitudinis, vel aliorum donorum videtur comprehendi sub timore gehennæ, & pœnarum; idem enim esse videtur timere carentiam alicujus boni, ac desiderare illud. Deinde quæcumque alia malitia propter quam detestemur peccatum, videtur comprehendi in turpitudine peccati, omnis ergo attritio est propter metum pœnarum, vel propter peccati turpitudinem.

7. Huic communi doctrinæ se se opponit iterum Franciscus Sylvius *q. 1. supplement. art. 3.* ubi docet, eam solùm attritionem sufficere cum Sacramento, quæ includat etiam dilectionem Dei super omnia, licet debilem, & imperfectam, quam dicit cum Sacramento, quando ejus susceptionem excludit necessitas. Hæc tamen sententia est contra omnes Theologos, & contra Tridentinum ubi supra, nam ibi aperte dicitur, attritionem de qua agebatur, & de qua dicitur sufficere cum Sacramento, hanc ipsam non sufficere sine Sacramento; hæc enim sunt verba Concilij: *Et quamvis sine Sacramento pœnitentia de se ad justificationem perducere peccatorem nequeat:* Tamen cum ad Dei gratiam in Sacramento Pœnitentia impetrandam disponit. Condistinguit ergo Concilium attritionem, quæ sufficit solùm cum Sacramento, ab ea dispositione, quæ sufficit sine Sacramento. Nunc ergo inquiri ab illo Auctore, de qua dispositione loquatur. Cum petit amorem Dei super omnia. Si enim loquitur de dilectione imperfecta, quæ non sufficit sine Sacramento, malè concedit posse in casu necessitatis justificare sine Sacramento. Si verò loquitur de dilectione perfecta, falsò dicit hanc semper requiri cum Sacramento; Hæc enim etiam extra Sacramentum sufficit: Et Concilium aperte docet, aliquam dispositionem, quæ nunquam sine Sacramento sufficit, sufficere cum Sacramento. In quocumque ergo sensu loquitur contra Tridentinum. Ita Lugo, qui postea alia pulchra asserit ad hanc sententiam firmendam, quam etiam nominatim contra Sylvium tenet Leander *de Sacram. tom. 1. str. 5. disp. 3. quest. 12.* ubi sic ait: eam solùm attritionem sufficere, quæ includat etiam aliqualem licet debilem dilectionem Dei super omnia. An attritio habita ob metum solùm gehennæ, & pœnarum, vel ob turpitudinem peccati sufficiat ad recipiendum effectum Sacramenti Pœnitentia? Negat Sylvius, sed certissimè respondeo eam solùm sufficere adhuc nulla intercedente dilectione Dei super omnia, quia id expressè docet Concilium Trident. *sess. 14. c. 4.* & universi Theologi. Unde opinio Sylvij plusquam improbabilis censenda est. Et satis sit circa præsentem difficultatem Doctorum opiniones adduxisse.

8. Notandum est tamen obiter, quod qui detestatur ex Granado peccata ob agritudinem, infamiam, nimiam paupertatem prout à Deo infligi solent, propter peccata, veram attritionem conciperet; cuius tamen objectum formale non erunt prædictæ pœnæ; quippe, quæ sunt aliquod malum; sed bona illis opposita nempe salus, honor, divitiæ, non utcumque consideratæ, sed quatenus Deus ea largitur in præmium virtutis, & prout ad beatitudinem conducere possunt, & interdum solent, & hæc omnia

Sup. his lege doctrinam §. 2. Ref. seq. & supra ex Ref. 93 §. ult. per totum & superius in tr. 1. ex Ref. 30. §. ult.

nia docet Cardinalis Lugo ubi *supr.* n. 140. Grana-
 dus in 3. *part. contrit.* 7. *tr.* 2. *disp.* 8. *sect.* 1. *num.* 5.
 Leander de *Sacram.* tom. 1. *trab.* 5. *disp.* 6. *quest.* 14.
 qui citat Hurtadum, Coninch, Ochagavia, Sua-
 rez, & Llama; quibus adde Tamburinum *opusc. de*
confess. c. 1. §. 4. *num.* 11. Reginaldum tom. 1. *lib.* 8.
num. 4. & Varinum in *serm. Gregor.* *part.* 1. *regul.* 4.
 Josephum Augustinum in *brevi notitia de Sacram.*
num. 57. & tandem Lessius in 3. *part. D. Thom.* 9. 1.
 quid sit *contritio*, *dub.* 5. *num.* 18. sic ait: Dico quin-
 to, an prima species attritionis, cum Sacramento
 sufficiat, non est certum; satis tamen probabile est
 sufficere: tenet Sotus *disp.* 18. 9. 3. *art.* 3. quod intel-
 lige, si malum illud temporale propter quod dolet,
 apprehendatur, tanquam à Deo infligendum, secus
 verò si apprehendatur ut malum merè humanum.
 Probatum exemplo Ninivitarum, quorum peniten-
 tia laudatur à Domino, & tamen timore everfionis
 urbis, & mortis temporalis penitentiam egerunt,
 ergo si quis cum tali penitentia accederet ad Sacra-
 mentum, consequeretur fructum Sacramenti. Con-
 firmatur: quia hic dolor sequitur ex fide providen-
 tia, & Justitia divine, & ex timore Dei tanquam
 ultoris peccatorum. Ita ille. Et tandem hic obiter
 pro consolatione aliquorum apponam verba Patris
 Remigij in *pract. confess.* *tr.* 5. c. 5. §. 14. n. 9. ubi me
 citato sic alicrit: Quando uno se confessà solo de
 peccados ya confessados, no està obligado à hazer
 particular acto de contricion, ò atricion, paro ser
 absuelto; Porque por el mismo caso que repite la
 confession, repite tambien la contricion y dolor de
 los peccados ya confessados. con que se abre puerta
 para fosegar à muchas personas de temerosa con-
 ciencia, que se confiesan à menudo, y de los mil-
 mos peccados, y nunca acaban de ereer, que tienen
 dolor de sus culpas. Finalmente el que se dispuso
 para confessarse y tuvo dolor de sus peccados, no ne-
 cessita de renovarle en la misma confession, porque
 permanece actualmente el dolor quando el peni-
 tente no le retrata.

Sup. hoc in
 Ref. seq. §. 1.
 & in §. 2. &
 3. not. pra-
 terita.

Sup. hoc fu-
 pra in Ref.
 95. §. Idem.
 & in aliis
 ejus not. &
 melius, &
 magis late
 in Ref. 89. &
 in aliis ejus
 annot.

Sup. hoc fu-
 pra in Ref.
 94. & in aliis
 ejus annot.

Sup. hoc fu-
 pra in Ref.
 95. §. Nota
 hic. & in
 aliis ejus
 not.

9. Lo mismo se dize del, que buelve à confessarse
 de otro pecado, en acabando de recibir la absolu-
 tion, y lo suelen assi practicar los confesores;
 quando confiesan à los enfermos que estan de pe-
 ligro, que no da lugar para larga confession. Ita
 ille. Sed in istis casibus melius erit quod penitens
 renovet dolorem.

RESOL. CVIII.

An ad Sacramentum Penitentia sufficiat attritio de
 peccatis ob malum temporale, &c. ubi plura de
 attritione?

Et an attritio ad Sacramentum Penitentia sufficiens
 non debeat esse existimata contritio?

Et notatur, quod non est necessarium, ut attritio ad
 Sacramentum Penitentia requisita antecedit con-
 fessionem, sed sufficit, quod antecedit absolu-
 tionem.

Et an ad effectum Sacramenti Penitentia sit necessa-
 ria attritio omnium venialium?

Idem est quoad dolorem de mortalibus antea legitime
 confessis.

Et an sit habenda attritio, vel contritio de peccatis
 oblivioni traditis? Ex part. 4. tract. 4. & Misc.
 Ref. 193.

Sup. hac pri-
 ma doctrina
 cursum in
 Ref. 1. not.
 seq. & in co.

OB infamiam, v. g. vel ob nocumentum
 salutis, vel ob penam, sive pecuniariam,
 sive corporalem, qua peccator damnatus est, vel
 damnandus à iudice humano, vel ob similia. Et ne-

gativè respondet Vasquez in 3. *part. tom.* 4. *quest.* dem §. ad
 92. *art.* 1. *dub.* 3. Suarez *disp.* 20. *sect.* 2. & alij, qui
 bus adde Sylvium in 3. *part. suppl. Div. Thom.*
quest. 1. *art.* 3. in *sine*, alioquin sequeretur quod so-
 lis naturæ viribus posset peccator sufficienter se
 disponere ad Sacramentum & Sacramenti effec-
 tum.

2. Mihi verò contraria sententia modo, quo in-
 fra, explicanda, etiam probabilis videtur, quam docet
 Agidius de Coninch, & Petrus de Ochagavia,
 quos citat, & sequitur Gaspar Hurtadus de *Sacram.*
disp. 6. de *penitentia*, *diffic.* 5. ubi sic ait: Aliqui do-
 cent, & merito, attritionem, & dolorem, peccato-
 rum ob malum temporale cum respectu ad Deum,
 à quo immisitum, aut immittendum est in penam,
 id est, dolorem de peccato, quia Deus ob illud im-
 misit, aut immittet dictum malum (ut verè fieri po-
 test, quia quodcumque malum, quod non sit culpa,
 à Deo immittitur) sufficere ad effectum sacramenti
 Penitentia; non verò ob malum temporale, ut
 aliunde eveniens, vel eventurum absque respectu
 ad Deum. Ratio prioris partis est, quia dolor ob
 malum temporale modo dicto respiciens Deum
 (qua ratione quodammodo est æternum, & ad alteram
 vitam pertinens) ex se non solum est honestus,
 sed etiam habet motivum, quod tantum est ad dolendum
 de peccato, & non ad dolendum de bono
 opere, & excludit effectum peccandi, quia Deus
 etiam eo malo punit peccatum, & non opus bonum.
 Et confirmatur hæc ratio, quia dolor iste, ut
 sic, oritur ex displicentia, aut ex metu penarum
 divinarum, quem Tridentinum supponit sufficere ad
 effectum hujus Sacramenti. Ratio verò superioris
 partis est, quia dolor ob malum temporale, ut non
 respiciens Deum ut puniturum, sed ut aliunde pro-
 veniens, quamvis possit esse honestus, habet tamen
 motivum, quod potest esse ad dolendum de bono
 opere; quia etiam opus bonum potest esse occasio
 talis mali, & ob id & se non excludit effectum
 peccandi, quod Tridentinum requirit in dolore,
 ut sufficienter disponat ad gratiam hujus Sacra-
 menti. Ita Hurtado.

3. Notandum est tamen hic obiter. Primò con-
 tra Sotum in 4. *distin.* 18. *quest.* 3. *art.* 2. Bellet. de
potestat. Ecclesie, *quest.* 2. & Cordubam in *questio-*
nario Theologico, *quest.* 2. quod attritio ad sacra-
 mentum Penitentia sufficiens, non debet esse existima-
 ta contritio. Ita Paludanus in 4. *dist.* 19. 9. 1. *art.* 2.
 Vasquez ubi *suprà*, *dub.* 2. Coninch de *Sacram.*
quest. 62. *art.* 1. *dub.* 2. & alij communiter.

4. Notandum secundò contra Petrum de Ocha-
 gavia de *Sacram.* *trab.* 1. de *penitentia*, *quest.* 18. &
 contra Coninch à me * alibi citatum, non esse
 necessarium, quod attritio ad Sacramentum Peni-
 tentia requisita, presupponatur, & antecedit
 confessionem; sed sufficere, quod antecedit abso-
 lutionem, etiam si tempore aliquo post confes-
 sionem eliciatur. Ita Hurtado loco citato *diffic.* 10. &
 ego latius alibi.

5. Nota tertio ad effectum sacramenti Peniten-
 tia non esse necessariam attritionem omnium veni-
 alium, etiam si eorum fiat tantum confessio; quia
 in hoc casu sufficit dolor aliquorum, imò unius
 tantum, quia unum peccatum veniale potest remitti
 sine alio. Et idem dicendum est quoad dolorem
 de mortalibus antea legitime confessis. Ita Hurtado
 loco citato, *diffic.* 7. & ego alibi.

6. Sed si quæras hic incidenter, an habenda sit
 attritio, vel contritio de peccatis oblivioni traditis? Re-
 spondeo affirmativè. Primò si penitens se generatim
 peccasse meminerit, sed quæ, vel qualia peccata sit
 oblitus. Aliud erit si nec in genere se peccasse memi-
 nerit

Sup. hoc in
 Ref. præce-
 dita, §. No-
 tandum est
 & *suprà* in
 Ref. 95. §.
 ult. per ta-
 cum & fa-
 r. in Ref. 9.
 ex doctrina
 §. 2. ante
 medium, &
 signatur
 ibi §. ult.

Sup. hoc fu-
 pra in *tr.*
 in Ref. 30. §.
 ante me-
 diam, &
 in *tr.*
 memo.

* Alibi *suprà*
 in Ref. 96.
 §. 7. & in alio
 §. eorum no-
 tationum.

Sup. hoc fu-
 pra *cursum*
 in *sine* Ref.
 105. & et
 Ref. 101. §.
 ge. doctri-
 nam §. 1. &
 si eam vult
 per eorum
 non piget